

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 listopada 2013 r.,
sprawy W. J.
uniewinnionej od zarzutu z art. 216 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej K. Ż.
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 6 marca 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z
dnia 21 grudnia 2012 r.,

postanowił

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć oskarżycielkę prywatną kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012r., po rozpoznaniu sprawy z oskarżeń wzajemnych K. Ż. oraz W. J., skazał K. Ż. za czyn z art. 217 § 1 k.k. na karę grzywny z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, natomiast W. J. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu kwalifikowanego jako występki z art. 216 § 1 k.k., a także rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku wniosła K. Ż., zaskarżając go w całości. Orzeczeniu temu zarzuciła: błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na tym, że Sąd Rejonowy przyjął, iż dopuściła się czynu opisanego w prywatnym akcie oskarżenia; obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410

k.p.k., polegającą na oparciu treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym ograniczającym się do wyjaśnień oskarżonej W. J., a pominięciu, nierzetelnej ocenie lub odmówieniu waloru wiarygodności, bez należytego i przekonywającego uzasadnienia szeregu innym dowodom wskazującym na niepopelnienie przez nią zarzucanego jej czynu, a nadto dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i nieopartą na wiedzy i doświadczeniu życiowym ocenę przedstawionych wyżej dowodów, co skutkowało uniewinnieniem W. J. K. Ż. wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 marca 2013 r. zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego utrzymano w mocy, uznając apelację K. Ż. za oczywiście bezzasadną oraz orzeczono o kosztach postępowania.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej K. Ż., podnosząc jeden zarzut: „rażącego naruszenia prawa procesowego, wyrażającego się w zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z nagrania oraz z opinii biegłego z zakresu fonoskopii”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika K. Ż., była bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k., które w niniejszej sprawie nie wystąpiły.

Ponadto, przepis art. 519 k.p.k. wprost przewiduje, że zaskarżony może zostać jedynie prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, co oznacza, że to uchybienia tego sądu, a nie sądu pierwszej instancji mogą być przedmiotem zarzutów kasacyjnych.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki prywatnej została sporządzona w sposób bardzo nieprecyzyjny. Z treści zacytowanego zarzutu nie wynika bowiem, naruszenie jakich konkretnie przepisów podniósł skarżący, wskazując jedynie na

rażące naruszenie prawa procesowego. Tak postawiony zarzut nie spełnia wymagań określonych w art. 526 § 1 k.p.k., co nie jest bez znaczenia w kontekście przywołanego już przepisu art. 536 k.p.k. Dopiero w uzasadnieniu kasacji, pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wymienił jako naruszone art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.

Sąd odwoławczy w niniejszej sprawie nie zmieniał ustaleń faktycznych ani nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a apelację oskarżycielki prywatnej uznał za oczywiście bezzasadną. W konsekwencji, wskazany w uzasadnieniu kasacji zarzut naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. skierowany został *de facto* przeciwko wyrokowi Sądu pierwszej instancji i pozostawał w jaskrawej sprzeczności z ograniczeniami kasacyjnymi zawartymi w art. 519 k.p.k. Kasacja to jednak nadzwyczajny środek zaskarżenia i nie może być traktowana jako kolejna, trzecia instancja odwoławcza, a jest instrumentem eliminowania orzeczeń rażąco naruszających prawo bądź dotkniętych bezwzględnyymi podstawami odwoławczymi – art. 523 § 1 k.p.k.

Już sam fakt, że wskazany w uzasadnieniu kasacji zarzut i wspierająca go argumentacja oparte zostały wyłącznie na twierdzeniu, iż bezpodstawnie oddalony został wniosek dowodowy z nagrania i opinii fonoskopijnej, implikuje ocenę tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Ten wniosek dowodowy został bowiem złożony przed Sądem pierwszej instancji i to ten Sąd go oddalił na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., a w apelacji zasadność tego rozstrzygnięcia w ogóle nie była kwestionowana. Sąd *ad quem* nie był więc zobligowany do odnoszenia się w treści uzasadnienia wyroku do tego zagadnienia – art. 457 § 3 k.p.k. Skoro zatem to nie Sąd odwoławczy wniosek oddalił, a wobec treści apelacji, nie był też zobowiązany do szczegółowego przedstawienia swojego stanowiska w tej mierze, to w ogóle, w związku z tą kwestią, nie ma podstaw do stawiania mu zarzutu rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Niemniej, także w płaszczyźnie merytorycznej stawiany przez skarżącego zarzut był chybiony. Sąd *a quo* w uzasadnieniu wyroku w sposób szczegółowy podał powody oddalenia wskazywanych w kasacji wniosków dowodowych. Skoro argumentacja te nie została zakwestionowana w apelacji, a Sąd *ad quem* w pełni podzielił rozstrzygnięcie Sądu *a quo*, to również w zakresie oddalenia wniosków

dowodowych uznał stanowisko Sądu Rejonowego za prawidłowe. Twierdzenie skarżącego, że Sąd odwoławczy „tego oczywistego uchybienia nie zauważył”, było całkowicie nieprzekonujące, już choćby w świetle faktu, że także autorka wcale nie nieporadnie sporządzonej apelacji oddalenia tego wniosku nie kwestionowała.

W tym stanie rzeczy trzeba uznać, że nie wystąpiły żadne podstawy do twierdzenia, iż poprzez akceptację oddalenia wniosku dowodowego Sąd odwoławczy rażąco naruszył prawo procesowe i wydał orzeczenie sprzeczne z „podstawowymi zasadami postępowania karnego: prawdy materialnej i obiektywizmu”, jak ujął to skarżący.

W konsekwencji przedstawionej powyżej motywacji, Sąd Najwyższy kasację pełnomocnika K. Ż. oddalił na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążono oskarżycielkę prywatną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.